

baptist.dk

« Nr. 5 » 2009 « 156. årgang »

Guds åndedræt

Det er »pay-back time«

[] [] Lone Møller-Hansen

Det er ikke nemt at være missionær i Danmark. Det kan Tony tale med om. Han har nu været her i ti år og har fået skabt en menighed på 250 medlemmer. Men kun to af dem er danskere, og den ene er gift med en afrikaner.

Tony Acheampong tager imod i Broholmkirken i Hvidovre. En godt slidt dansk baptistkirke, som den danske menighed næsten har forladt. Der er stadig spejdere og gospelkor i kirken, men ellers har afrikanerne indtaget den med stor kærlighed, livlige gudstjenester og kunstige blomster. Tonys afrikanske menighed møder talstærkt op hver søndag, foruden fredag aften og lørdag, hvor der er bøn, korøvelser og anden aktivitet.

For dårlig til dansk

»Tidligere var 90 pct. af danskerne kristne, nu har 70 pct. ingen tro. Engang sendte I missionærer til Afrika. Nu er det »pay-back time«. Tony taler engelsk. Han er klar over, at det er en væsentlig blokering for at nå danskerne, at han ikke behersker det danske sprog ...

»Der er også store kulturelle forskelle. I Afrika inviterer folk fremmede hjem, i Danmark er man meget privat. Også med sin tro. Det er selv kristne mennesker. Vi er nok mere »udvendige« – også i vores måde at tilbede Gud. I Danmark bruger man heller ikke titler. I Afrika er det et tegn på respekt. Det tager lang tid at vænne sig til en anden kultur ...«

»I er for rige«

Han har et bud på, hvorfor det er gået så galt i Europa:

»I har så meget at leve af, at der ikke er brug for Gud. Staten sørger for alle. Folk ser ikke, at det er Gud, der sørger for alting alligevel. I Afrika mangler vi alting, så dér kan vi slet ikke undvære Gud og kirken. Jeg ved snart ikke, hvad der er bedst, at have for lidt og tro på Gud, eller have for meget og tro, at man ikke har brug for Gud.«

Men Gud kan gøre alt, og han kan også gøre, at danskerne bliver kristne igen. Det er Tony overbevist om.

»Danskerne skal finde ud af, at vi gerne vil være jeres venner. Der er så megen mistro! Vi skal bygge på tillid og venskab. Danskerne er jo gode naboer, og I har humoristisk sans. Vi vil gerne være med

til at give danskerne tro og håb igennem sandheden om Jesus Kristus.«

»Kirke-klemme«

Hans hjerte bløder for Baptistkirken i Danmark, som han kalder sin »store familie«:

»Vi deltager på missionsstævnet og betaler til Baptistkirken, kun lidt, for vi har ikke mange penge.« Her er vi ved et ømt punkt:

Tonys store håb har været, at BaptistKirken kunne hjælpe dem ud af deres »kirke-klemme«. Korskirken, som ejer Broholmkirken, har byggeplaner, og derfor har de brug for at sælge bygningerne i Hvidovre. Prisen overstiger langt, hvad den afrikanske menighed kan betale. Men BaptistKirken har som bekendt ikke penge at låne ud af. »Vi tror på, at Gud hjælper os«, siger Tony med overbevisning, og fortæller om, hvordan han har hjulpet menigheden med at være i mission, bl.a. ved at plante nye kirker i Oslo og Nykøbing Falster. Afrikanske menigheder, forstås.

Og så kommer han tilbage til vores fælles kirkesamfund:

»Vi har brug for BaptistKirken. Og for at være den magnet, kirken burde være, skal vi have et visionært lederskab. Og så skal vi måske på et intensivt sprogkursus.« ■

»» Vi har brug for BaptistKirken. ««

Fakta | Tony Acheampong

- Tony Acheampong, 55 år, kom til Danmark i 1999. Han var sendt som missionær fra England, men kom oprindeligt fra Ghana. Han har en bachelor i teologi fra Spurgeons College i London.
- Han er gift med Dora, har tre voksne børn og bor i Hundige.
- Den afrikanske menighed i Broholmkirken hedder International City Baptist Church.

Afrikansk mission i Jylland

Vejle Kristne Kirke, den afrikanske baptistmenighed i Vejle, kommer dette efterår med et godt tilbud til alle de jyske baptistmenigheder. De vil gerne rykke ud – et team på 20 personer – for at hjælpe menighederne med at evangelisere. Den afrikanske menighed har allerede et tæt samarbejde med Sydøstjyllandskredsen og Give Baptistmenighed, hvor de deltager to søndage om måneden. Der er også startet samtaler med Brande Baptistmenighed. Desuden har de besøgt folkekirken i Skive – og det gav afrikanerne et indblik i, hvordan man tænker i den lutherske kirke i Danmark.

»Vi vil gerne fortælle om Jesus igennem sang, musik og prædiken,« fortæller præsten Theoneste Habyalimana fra Rwanda på letforståelig dansk. Han fortæller, at de i menigheden nu er 34 medlemmer. Flere er rejst, fordi de ikke har kunnet få arbejde i Vejle.

Indtil videre har de været proaktive og selv taget telefonisk kontakt til menighederne. Men man er også velkommen til selv at kontakte Theoneste på mail: theonesteh@hotmail.com. ■

Theoneste Habyalimana blandede sig også i debatten om BaptistKirkens fremtid på de regionale møder i foråret.

Nr. 5 – 2009

- 2 Det er »pay back« time**
- om at være missionær i Danmark
Af Lone Møller-Hansen
- 5 Kristen i et krydsfelt**
- mission er Guds åndedræt!
Af Bent Hylleberg
- 6 Guds mission**
- missional kirke i Danmark
Af Mogens Mogensen
- 9 Mine venner – jeres ansvar?**
- kronik
Af Anne-Marie Andersen
- 10 Åben og sårbar**
- interview med Michael Falk
Af Lone Møller-Hansen
- 12 Fra idé til projekt**
- et liv ud over det gennemsnitlige
Af Aimée Kjær
- 14 AIDS-syge i sving**
Af Hanne og Hartvig Weber-Hansen
- 16 Gospelskole i Århus**
- gospel er min kirke
Af Mark Lewis og Dan Nguyen
- 18 Reportage fra missionsstævnet**
Af Lone Møller-Hansen og Aimée Kjær
- 20 Drømmen om himlen endte i et helvede**
- Personlig beretning fra et traffickingoffer
Af Karin Kjærgaard og Jens Linde
- 22 Stop trafikken**
- om antitrafficking
Af Anne Åbom
- 23 Salt og lys i verden**
- formandstalen på missionsstævnet
Af Finn S. Basnov
- 24 En på opleveren**
- spejderne holdt sommer i Alperne
Af Trine Engbo Larsen
- 25 Døbte og døde**
- 26 Ny metode sparker sulten fra døren**
- låne- og spareprogram med vind i sejlene
Af Aimée Kjær
- 28 Hvad skal vi med det nationale fællesskab**
- aftryk og udtryk før og nu
Af Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen
- 30 Missional kirke**
- dansk design
Af Bent Hylleberg
- 31 Nye præster fra SALT**
- afslutningsfest
Af Bent Hylleberg
- 32 Når alle kender alle**
- stafetten er nået til Vrå
Af Jesper Lundegaard
- 33 Station**
- kirke for studerende
Af Martin Drengsgaard
- 34 Kaldet til toppen af verden**
- nadver med bananer i stedet for brød
Af Morten Kofoed
- 36 Fundet**
- det er med Gud som med min kalender
Af Hanne Kiel

Ny ledelse for BaptistKirken valgt

Ved Missionsstævnet i Mariager var der enstemmig opbakning omkring forandringerne i BaptistKirken. Der blev vedtaget nye vedtægter, en ny forretningsorden samt en fælleserklæring, som erstatter den gamle Missionserklæring. De tre værdier, som vi samles om, er Samtale, Udrustning og Efterfølgelse. Missionsdrøftelse blev til landskonference. Det kan synes som en strid om ord, men det handler om at komme ned på gulvet – i øjenhøjde og tale sammen. Og det kom man!

Landskonferencen valgte Mogens Andersen fra Odense som ny formand. De fire øvrige i ledelsen er Jan Johannsen fra Roskilde, Søren P. Grarup fra Silkeborg, Erik Søndergaard fra Sindal og Anita Lindholst fra Århus. I det næste nummer af baptist.dk vil vi bringe et interview med den nye formand og også den nye fælleserklæring, som Baptistkirken skal arbejde efter i den kommende tid. 7. november mødes repræsentanter fra alle menigheder til en en-dags samtale – landskonference – igen.

Kristen i et krydsfelt

[] Per Bækgaard [] Bent Hylleberg

Kirkens opgave er at stille sig i et krydsfelt. Bibelens store historie handler om, at Gud ikke har sluppet sin klode. Den »lille bibel« siger, at Gud elsker sin verden. Form og figur for det at stille sig i krydsfeltet finder vi i Jesu handlinger og i hans glade budskab.

Vi taler i disse år om Guds mission, *Missio Dei*. Tidligere talte vi om kirke og mission, derpå om kirke i mission. Nu hedder det *missional kirke*. Men hvis missionen er Guds, hvad skal vi så med kirken? Hvad går opgaven ud på for menigheden? Svaret herpå kan falde i én af to grøfter. Enten kan vi læne os tilbage og overlade alt til Gud. Han finder vej udenom

kirken. Eller vi kan puste os op som kirke. Det første skete i kølvandet af '68-oprøret. Det sidste fulgte efter som en reaktion, hvor alt handlede om menighedsvækst.

Men kirkens opgave er at stille sig i et ganske bestemt krydsfelt. Som menighed gælder det om at finde ud af, hvor dette krydsfelt viser sig. Vågenhed går forud for villighed. Hvad skal vi få øje på?

Bibelens store historie handler om, at Gud ikke har sluppet sin klode. Den »lille bibel« siger, at Gud elsker sin verden¹. Gennem hele Bibelen – siden Guds kald til »fader Abraham« om at bryde op for at tjene Altets Skaber – har Guds folk skullet finde sin plads i det nævnte krydsfelt. Israel blev ikke valgt, fordi det var bedre end andre folk. Det skulle tjene Guds vilje blandt alle andre folkeslag². Når Israel forlod dette krydsfelt – mellem Gud og alt det andet – så tordnede Guds profeter imod Guds folk! Med Jesu komme forkastede Gud ikke sit folk. Han fornyede det til den samme opgave.

Som kristen kirke bekender vi os til én Gud, der er den treenige Gud: Skaber, Frelser og Fuldender. Alt, hvad han skaber, vil han – på trods af vores nedslidning af kloden og destruktion af fællesskab med andre mennesker – forny og genskabe i et sandt menneskeligt billede. Form og figur for dette projekt finder vi i Jesu handlinger og i hans glade budskab. Til at tjene dette formål kalder Jesus et Gudsfolk, der er åbent for alle – ja, heri vil han forene alle på tværs af vores grænser.

De gamle fædre forkyndte Gud som Skaberen, der med »kærlighedens hænder« igen vil favne alt og alle: »Dine hænder, »sang de ældste«, er din Søn og Helligånd«.³ Guds mission udvirkes derved, at han sendte Jesus og til stadighed lader sin Ånd blæse – så alt og alle føres mod det mål, der er Guds.

At finde sin plads i dét krydsfelt er at blive kirke, Gudsfolk, kristen menighed – stor eller lille. ■

1
Se Johannes Evangeliet 3:16

2
Se 1. Mosebog 12:1-3 og 5. Mosebog 7:7-11.

3
Se Den danske Salmebog nr. 675.

Vågenhed går forud for villighed.

Guds mission

– hvad er det at være missional kirke i Danmark?

[≡] Mogens S. Mogensen [≡] Per Bækgaard og Linette Lund

Bliver vi som frikirker i disse år overhalet indenom af folkekirken, når det gælder mission i Danmark? Og hvad vil det sige at være kirke i mission i vort land? Mogens S. Mogensen stiller disse spørgsmål for os med denne artikel

Missionæren og missionen vender hjem

I 1974 vendte en britisk missionær, Lesslie Newbigin, efter 39 år hjem fra Sydindien til England. Efter nogle år i sit kristne hjemland konkluderede han, at modstanden mod evangeliet var stærkere i det sekulariserede England end i Sydindien. I erkendelse af, at også de gamle kristne lande nu var missionsmarker, skrev han i 1985 en artikel med den provokerende titel, »*Can the West be Converted?*« – »*Kan Vesteuropa omvendes?*«

Newbigin tog herpå initiativ til en studieproces om evangeliet og kulturerne, hvis formål var at overveje, hvordan den moderne vestlige kultur kan nås med evangeliet. Men det er først i 1998, vi støder på betegnelsen missional kirke¹. De overvejelser, der fører frem til forståelsen af kirken som missional, kan sammenfattes i overskrifterne: kultur, evangelium og kirke.

Kultur

Ligesom i traditionel mission i Afrika og Asien er det vigtigt at foretage en grundig analyse af den fremherskende kultur i Vesten, som evangeliet skal forkyndes ind i. Her peger man på det afgørende skifte i kulturen, som foregår i disse år i Vesten. I det 4. årh. – begyndende med kejser Konstantins omvendelse til kristendommen i år 312 – gik kristendommen fra at være en marginaliseret og til tider forfulgt religion til at blive den samfundsbærende religion. Kirken blev nært forbundet med staten, og der blev sammenfald mellem det at være borger og at være kristen. I disse år oplever vi denne enhedskulturs sammenbrud. Det stiller kirke og kristendom i en helt ny kulturel situation, præget af sekularisering, individualisering og af religiøs og kulturel pluralisme.

Evangelium

Det giver anledning til en teologisk refleksion over, hvilke betydninger af evangeliet, der kommer frem netop i mødet med denne kultur. Her skal blot peges på forståelsen af mission. Mens det ikke var mission, man fik øje på under læsningen af evangeliet i det konstantinske kristne samfund, så er mission – nemlig Guds mission – i de

senere år blevet et helt centralt begreb i teologien.

Mission betyder sendelse, og er forankret i Treenigheden. Faderen sender Sønnen til verden; ved ham kommer Guds rige nær. Og Faderen og Sønnen sender Helligånden som Guds nærvær i verden. Det er denne sendelse, kirken inddrages i, når Jesus før sin himmelfart i sin missionsbefaling siger til sine disciple: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer!« (Johannes-evangeliet 20.21). Kirken bliver på denne måde et redskab for Guds mission i verden, og et tegn og en forsmag på Guds Rige

Kirke

Det fører så frem til en drøftelse af, hvilken type kirke der kan være et troværdigt vidne om Guds Rige i Vestens kultur i dag. På den ene side må kirken som Guds udvalgte folk være en kontrastkultur, da den lokale kirke skal fungere som evangeliets fortolker. Det vil sige, at mennesker skal have mulighed for at forstå evangeliet ud fra den konkrete menighed. På den anden side må kirken netop som Guds udvalgte folk aldrig trække sig tilbage fra verden, men være der som lys og salt og i dialog med kulturen

¹ Darel L. Guder (Ed): *Missional Church. A Vision for the Sending of the Church in North America*, udgivet af det amerikanske netværk for evangeliet og kulturerne.

»» Folkekirkens mission
som kristen kirke er at forkynde
Kristus som hele verdens frelser.
Alle konkrete målsætninger
må dybest set tjene
denne opgave. ««

Definition:

Mission betyder sendelse. En missional kirke vil sige en kirke, hvor selve naturen er at være i mission – at være sendt til verden.

BARMHJERTIG

Guds mission – missional kirke i Danmark

Mission er, i følgeskab og samarbejde med mennesker, dér udenfor kirken, hvor de er.

»» Hvilken type kirke kan være et troværdigt vidne om Guds Rige i Vestens kultur i dag? ««

formidle evangeliet på denne kulturs præmisser.

Missional kirke i Danmark

Spørgsmålet er imidlertid, om »missional kirke«-tankerne overhovedet har sin gang på jorden i Danmark? I en frikirkelig sammenhæng er der tradition for at tænke kirke og mission sammen, om end ikke nødvendigvis ud fra en missional kirkeforståelse. Men hvad med folkekirken, som bærer 1000 års konstantinsk kristenheds-tradition med sig?

I folkekirkelige sammenhænge har det kirkelige liv i over 100 år været præget af en ellipsestruktur. I ellipsens ene brændpunkt har vi den officielle folkekirke med præst og kirkebygning, hvor fokus har været på gudstjenester og kirkelige handlinger. I ellipsens andet brændpunkt, som er de frie kirkelige organisationer, missi-

onshuse mv., finder vi bl.a. aktiviteter, som vi traditionelt forbinder med mission, både inden for og uden for landets grænser.

Indtil for nylig har det været god kirkelig latin at fastholde næsten vandtætte skodder mellem det, mange har opfattet som selve kirken, og så de mere »private« tiltag, inkl. mission.

Erkendelsen af, at kirke og kristendom i Danmark i dag er kraftigt udfordret af sekulariseringen, Østens religioner og nyåndelighed samt islam, har imidlertid skabt en åbning i folkekirkelige kredse for »missional kirke«-tanker. I de senere år har der været udbudt kurser på de teologiske fakulteter om missional kirke. Der har været holdt tre folkekirkelige missionskonferencer med fokus på missional kirke. Biskop Karsten Nissen har skrevet en bog om missional kirke.² Forud for de seneste to menighedsrådsvalg blev der udgivet

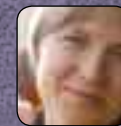
inspirationsmateriale til de nye menighedsråd, »Kirke hos os«, der byggede på »missional kirke«-teologien.

Størst overraskelse vakte det dog nok, da en betænkning fra Kirkeministeriet, »Opgaver i sogn, provsti og stift« i 2006 gav folkekirken en slags »formålsparagraf«, som flugter med forståelsen af kirkens missionale væsen: »Folkekirkens mission som kristen kirke er at forkynde Kristus som hele verdens frelser. Kirkens overordnede opgave danner udgangspunkt for de konkrete former, kirkelivet får i sogn, provsti og stift. Alle konkrete målsætninger må dybest set tjene denne opgave«. De kommende års helt store udfordring bliver imidlertid at omsætte indsigterne fra »missional kirke«-teologien til konkret missionale praksis i de lokale menigheder. ■

Fakta | Mogens S. Mogensen

cand.mag. MA og PhD fra Fuller Theological Seminary, USA, i missiologi og interkulturelle studier. Han har i 10 år været missionær i Nigeria. Nu virker han som konsulent og driver websiden www.intercultural.dk – her kan mange af hans artikler downloades

Mine venner – *jeres ansvar?*

[O] Thomas Spanner [≡] Rie Andersen

Når mine kære trænger til en snak, en forklaring, en bøn eller en hjælpende hånd – er det så kun mig, der er ansvarlig? Læs her en udfordring om at træde til, når mennesker i din kirke har brug for, at du på eget initiativ viser *deres* venner oprigtig interesse og følges med dem i en snak om Gud.

Sidste år var jeg til en samling i min menighed, hvor vi skulle arbejde mere i dybden med det DNA, der kendetegner vores fællesskab. De missionale hjerter bankede om kap. Visionen om at rykke kirken ud i vores hverdag, ned i metroen, ind på arbejdspladsen og være med til at forandre en generation sprængte glasset i vinduerne og strakte sig mod himlen. Vores knæ var røde efter at have skrabet gulvet under bøn. Vi ville gerne møde mennesker, som kunne møde Gud.

Pludselig rejste en ung kvinde sig fra sin stol og sagde jordnært på klingende bornholmsk: »Mine venner er også jeres ansvar.«

Der blev meget stille i lokalet.

Energidrik på vandringen

Nogle måneder senere satte jeg mig til en gudstjeneste med en veninde, som er søgende og meget åben, men på ingen måder

afklaret i sin tro. Jeg kom til at tænke på bornholmerens udfordring. Det gav pludselig rigtig god mening, at jeg har brug for andres arme til at favne min veninde. Jeg har brug for deres foldede hænder, når hun trænger til forbøn og for deres store ører, der kan holde til hendes evige undren og skarpe spørgsmål. Trods mange dybe og givende samtaler om tro og tvivl, der bringer os begge videre i vores livsvandring, har min veninde og jeg brug for nogle, der vil tage vandrestøvlerne på og gå en mil eller syv med os ud i et landskab af levet liv og et vildnis af eksistentielle spørgsmål. Her kan mine venner nemlig træde til med nye perspektiver – med deres historie, ører, hænder og fødder. Det er en energidrik, når vi trænger til at tage nye ruter på den til tider støvede landevej og hjælpe os til ikke at falde i de samme huller.

De andres støvler

To af mine venner trak i vandrestøvlerne. Med den ene gik jeg ofte rundt om Damhussøen og bad for min veninde. Nu mødes de to alene hver uge. Sammen læser de en bog, der giver sprog for troen og for mange af de svære spørgsmål. Så snakker de om deres undren, søgen og længsel.

Den anden sætter sig hver anden uge ned sammen med min veninde og mig. Vi drikker pulverkaffe, spiser nødder og holder skiftevis et lille oplæg til samtale. Vi synger et par smukke meditative sange og de af os, der har mod på det, beder en bøn. Ligeværdigt deler vi liv og bærer hinandens spørgsmål og tanker frem i den videre vandring. Det kunne jeg ikke have gjort på samme måde alene. Ansvarlige venner i vandrestøvler er guld værd, for de bærer med og gør vandringen let.

Vil du vandre med os?

Se på mennesker i din kirke – måske de trænger til, at du viser oprigtig interesse

for deres ven, veninde, kæreste, kollega, søskende, mor eller far, som godt kunne bruge, at netop du – muligvis for en tid – tog støvlerne på og vandrede sammen med dem dér, hvor de måske ellers var gået i stå. ■

Ærlig og sårbar

[≡] Lone Møller-Hansen [] Per Bækgaard

»» Hvis jeg bliver bange, mens jeg er på scenen, sender jeg en skudbøn til Jesus. ««

Michael Falch fangede salen med sin akustiske guitar og i sine hudløse tekster, da han gav koncert på Missionsstævnet i Mariager. Hans ærlighed og sårbarhed var nærmest demonstrativ. Og publikum tog imod ham!

»Det er første gang, jeg skal synge på et kristent stævne. Jeg har sunget i kirker, men det er jo ikke kun et kirkeligt publikum. Synger folk med??«

Michael Falch er spændt, da han kommer til stævnet. En forbavsende lille mand, når man tænker på hans karisma. Generalsekretær Jan Kornholt beroliger ham: »Du er blandt venner ...!«

Vi har en samtale før koncerten i

Mariager. Jan fortæller, hvordan han helt uventet på Skagen-festivalen for fem år siden oplevede en koncert med den »genopstandne« Michael Falch nærmest som en gudstjeneste.

Næsten puritansk

De sidste fem år har alle hørt eller læst om Michael Falchs omvendelse og ikke mindst om hans næsten nypuritanske ædruelighed.

Michael Falch delte gavmildt både sin smerte og sit håb.

»» Jeg har ikke mistet evnen til at gøre livet til en fest. ««

»Fordi jeg har smidt alkohol og smørgerne væk, virker jeg nok som en »helligfrans«. Jeg kunne ikke drømme om at begå utroskab. Det er jo så langt fra den moderne livsstil, så selvfølgelig virker jeg som en frelst én i manges øjne. Men jeg har oplevet, at jeg kan spille og danse vildere, dyrke vildere sex end nogensinde. Jeg har ikke mistet evnen til at gøre livet til en fest. Nu er det bare naturligt.«

Michael troede ikke, han nogensinde skulle spille igen, da han var blevet ædru efter en Minnesota-kur.

»Jeg troede jo, at showbizz var skyld i mit stress og mit drikkeri. Men da jeg begyndte at leve ædru og mødte andre, som var alkoholikere, fandt jeg ud af, at det intet har med branchen at gøre. Det sker også for Falckreddere og skolelærere ... og pludselig kunne jeg skrive igen. Og så var jeg i studiet igen«

Han har en ven blandt fransiskaner-

munkene i Roskilde, Broder Theodor. Han har rådet ham til ikke at blive for hellig. »Du skal bruge det sprog, du altid har brugt i dine sange,« sagde han. »Det kan blive så meget for meget med de nyfrelste. Jeg har været nærmest skinhellig, især omkring det ædruelige. Jeg er meget mere blufærdig omkring det med Jesus. Det er så intimt ...«

Styrker sig på bøn

»Jeg skulle tidligere drikke tre øl og en whisky for at turde gå på scenen. Jeg var så bange! Denne sommer spiller jeg for 8000 mennesker på festival, og jeg styrker mig gennem bøn og meditation. Hvis jeg bliver bange, mens jeg er der, så sender jeg en skudbøn til Jesus.«

Michael fortæller om sin første troskrise; da han nægtede at blive konfirmeret. Han mente ikke, at han troede nok. »Det var, som om troen på Jesus var en ligning, der skulle løses. En pakkelse. Jeg blev overbevist om, at jeg var ateist, da en kammerats far, som var folkekirkepræst, nægtede sin søn at se mig. Jeg var for rabi. Det viste mig, at kristendommen var ubarmhjertig.

Jeg kunne ikke bede, før jeg troede. Det er nok et udtryk for det mindreværd, jeg har kæmpet med hele mit liv. Jeg har fundet ud af, at jeg ikke skal måle mit

forhold til Jesus i forhold til andre – er det dybt nok? Det måleapparat er ikke opfundet. Vi skal hente vores inspiration fra Jesus. Hvis ikke vi tror, hvor skal vi så hente vores moral fra. Nu handler det om at gå bare et lille bitte stykke af vejen for at prøve at ligne Jesus.«

Ny cd på vej

Michael Falch har gang i en ny CD, som udkommer til januar. Den bliver meget anderledes end de sidste to, med deres selvudleverende tekster. Mere poetisk. Ved koncerten fik vi en smagsprøve – et anderledes Fadervor. »Den lange version – jeg beder *altid*,« forklarer musikeren og poeten. Og så afslører han, at et af numrene vil vise, at han har givet slip på at skulle være perfekt. Klaveret stemmer ikke!

»Jeg har givet afkald på at præstere og nu tør jeg være der, bare som mig,« siger Michael og tilføjer: »Jeg har fået et talent, en gave, og den skal jeg bruge.« Han har erkendt, at han kan fortælle en historie, som ingen andre har fortalt.

Er det så håb, Michael ønsker at give videre med sine sange?

»Jeg prøver bare at rede min egen røv. Resten er biprodukter.«

Men selv biprodukter tager vi med, for salen *sang* med!

Det tog fem år at få Michael Falch til stævne i Mariager, og så lykkedes det i år!

Fra idé til projekt

– et liv ud over det gennemsnitlige

[≡] Aimée Kjær [🗨️] Alice Sprotte og Linette Lund

Hvordan konkret kommer man ud over rampen, hvis man går med en projekt-idé i maven? Hvorfor skulle man gøre det i første omgang, og hvad er det helt praktisk, vi mener, når vi siger projekter i tide og utide?

BaptistKirkens fællesressourcer

BaptistKirken er et fællesskab af menigheder, der har valgt at arbejde sammen om en række opgaver, så vi er i mission de steder, vi som menigheder i fællesskab er enige om at være – eller dér, hvor de enkelte menigheder ønsker at arbejde. Flere menigheder har desuden udtrykt ønske om at »gøre noget« i lokalområdet for at være relevant kirke for de mennesker, vi ønsker at nå. I de senere år har vi oplevet, at flere og flere menigheder har fået kontakter uden for landets grænser og steder, hvor vi som Baptistkirke ikke traditionelt har haft engagement.

BaptistKirkens medarbejdere stiller ressourcer til rådighed for menighedernes projektidéer. Aimée Kjær er ansat til at hjælpe med at realisere projektidéer og Simon Skårhøj er i øjeblikket ved at tage en projektlederuddannelse, der sætter ham i stand til at hjælpe menighederne med deres projekter. Leder af Internatio-

nal mission Morten Kofoed er desuden til rådighed for menighedernes projekter.

Udover at komme med i projektfolderen, giver dette adgang til at benytte BaptistKirkens fælles kommunikationskanaler (baptist.dk, Nyhedsbrevet og hjemmesiden), direct mail og andre fælles ressourcer.

Forskellen

Frygt for at mislykkes er en fjollet ting at lade sig styre af. Handling ud over det gennemsnitlige er det, der gør forskellen. Hvis du sammensatte en liste af ideer og visioner, som du igennem livet har modtaget som impulser, ville den med garanti være lang. Det, der adskiller et menneskeliv fra et andet, er den, der tør. Talenter og gaver kommer i forskellige mål. Hvis du bruger det, du har, skal Gud nok gøre resten – det har han lovet.

Kaldet

At få tingene omkring os til at blomstre skal være det, der kendetegner kristne og kirken fra det omgivende samfund. Jesus kalder os til at være Guds medarbejdere, der får livet til at gro, hvad enten det er på arbejdspladsen, i sportsklubben eller hos tante Anna, der har vokset sig bitter på livet. Vi er mange, der er kaldede, og når vi følger kaldet sammen, så er der så mange gode opgaver, vi bedre kan løse.

Det er vigtigt, at vi lever tæt på Jesus, så vi kender hans planer. Det er også vigtigt, at vi, der ønsker at adlyde hans kald, lever tæt på hinanden, så vi sammen kan gøre det gode. BaptistKirkens projekter er, at menigheder og mennesker, der har et kald, finder sammen i et arbejdsfællesskab om at gøre, som Jesus siger.

Hvad kan dit menighedsprojekt handle om?

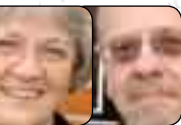
Alt kan lade sig gøre, og behovene er uendelige. Tag bare den sidste TV-avis, du så, eller den sidste konflikt, du var vidne til på arbejdspladsen eller i dine børns skole. Pointen er, at du kan gøre en forskel. Det, som berører dig, er som oftest et oplagt sted at begynde.

Det kan være du og andre i menigheden brænder for enten noget **lokalt** eller **globalt**. Det kan være nye måder at være menighed på eller et cyklekursus for områdets indvandrerkvinder. Det kan også være nye former for mission rettet mod bestemte målgrupper. Eksempler på idéer, der er født af enkeltpersoner eller i menigheder de senere år er f.eks. Gade- Natkirke i København, CAR (Christians Are Repairing) i Roskilde, projekt på børnehjemmet Emmanuel samt udsendelse af folk til Papua Ny Guinea, Himalaya og Honduras. ■

Har du en god idé på tegnebrættet ..?

To, der arbejder fokuseret med at søsætte deres sejlerprojekt.

AIDS-syge i sving

[☰] [☐] Hanne og Hartvig Weber-Hansen

Let the Little Children Come to Me, LLCCM er navnet på projektet i Rwanda som Hanne og Hartvig Weber-Hansen rapporterer fra. Det er et græsrodsprojekt i ordets bedste forstand. Det blev startet af lokale kristne i 2002.

Det har været en fantastisk oplevelse for os at være tilknyttet dette projekt de sidste to år og at have været med til sikre børnenes og de unges skolegang, sygesikring til alle, mad hver lørdag og sikre deres pårørende nyt livsmød. Projektet er lille og beskedent, men det virker! – ikke mindst takket være LLCCMs daglige leder, Leonard, og de mange i Danmark, som støtter projektet økonomisk og med forbøn, udtaler Hanne begejstret.

I de gamle katolikkers fodspor

Vi er på skolebesøg på vej ud af Butare til Kanzi i 10 km sydlig retning. Det første, vi får øje på, da vi nærmer os, er den store katolske kirke, som i år bliver 100 år gammel og er under restaurering. Inden for muren og porten ligger den gamle kostskole med mere end 600 elever. Langt nede på grunden ser vi skolens vartegn, et stort

baobabtræ – vist nok det eneste i Rwanda. Vi finder ledelsens kontor og spørger efter Umumararungi Isimbi Providence, som er 1.års elev på sekundærskolen. Hun bliver hentet og lyser op af glæde, da hun ser Leonard (Papa y'abana – børnenes far), Muzehe og Mukecuru (den gamle mand og den gamle kone). Det er ikke så let at være 1.års elev, selvom man er meget dygtig og klarer sig rigtig godt fagligt. Nogen har taget både sæbe og tandpasta fra Providence. Heldigvis kan vi hjælpe med lidt penge fra lommen. Men ellers er hun meget glad for skolen og muligheden for at komme videre i sin uddannelse – takket være LLCCM. Da vi tager afsked, kan hun næsten ikke slippe os og fælder en tåre. Vi trøster hende og lover, at vi ses, når der igen er ferie. Vi lagde allerede i starten af vores engagement i LLCCM mærke til Providence – måske pga. hendes dejlige smil og hendes musikalitet. Providence er nu 16 år. Hendes mor er enlig med en lillebror i hjemmet, dvs. et lille lejet værelse i et meget beskedent hus. Moderen er meget syg af AIDS, og lillebror er også smittet. Faderen til de to små brødre, hvoraf han tog den største med sig, da han forlod moderen, har smittet moderen. Hun møder flittigt op hver tirsdag på centret, hvor bør-

nenes pårørende kommer og hjælper med dyrkning af de omkringliggende marker, men hun har ikke mange kræfter tilbage. Dette er et lille indblik i én historie ud af de 110, som gemmer sig blandt vore børn og unge i LLCCM.

Træning i at klare sig selv

I dette skoleår er 37 af LLCCMs unge i gang med et videre skoleforløb efter 6. klasse. Af de 37 er en ung pige og en ung mand på teknisk skole i en mekanikeruddannelse, og en ung pige er i lære som frisør. Endvidere tager to af de unge mænd, som er me-

Skolens vartegn, et stort baobabtræ – vist nok det eneste i Rwanda.

Hanne med Providence.

» Providence er nu 16 år. Hendes mor er enlig med en lillebror i hjemmet Moderen er meget syg af AIDS,

og lillebror er også smittet. Faderen til de to små brødre, har smittet moderen. «

get syge af AIDS, et kursus i »maskinklipning« på en nærliggende markedsplads. De børn og unge fra LLCCM, som ikke er i gang med et videre skoleforløb, men som for størstedelen går i primærskole, samles hver lørdag formiddag i et lejet hus. Her synger de, bliver undervist i samfundsforhold, bibelhistorie og hygger sig med leg og dans. Formiddagen afsluttes med fællesspisning – ris, bønner og grøntsager. Som »desert« et stort krus te med sukker.

HIV/AIDS ramte gør en forskel

Til huset hører 2 1/2 tdr. land jord, som børnenes pårørende dyrker. De mødes hver tirsdag morgen med deres hakker. Sidst på formiddagen er kræfterne sluppet op, og man går hver til sit. Langt de fleste af de pårørende og en stor del af børnene er HIV-smittede eller har AIDS i udbrud.

En del af de pårørende har startet et »spare og låne projekt«. Hver tirsdag, når man samles, indbetaler projektets med-

lemmer 100 rwandafranc (1 d.kr.) til dette projekt. Meningen er, at medlemmerne kan låne af den opsparede kapital. Pengene betales tilbage med rente. For at øge lånekassens kapital indsættes også overskuddet fra nogle små indtægtsgivende projekter. LLCCM sælger overskydende grøntsager og andre landbrugsprodukter, ligesom man har startet en sæbeproduktion. Med tiden skal en del af lånekassens overskud kunne bruges til forbedring af familiernes boliger. ■

Fakta

LLCCM – Let the little Children Come to Me. Statsanerkendt, kristent projekt for forældreløse og udsatte børn og unge. Målgruppen er børn og deres pårørende, som lever med HIV/AIDS. Har base i lejede lokaler i udkanten af Butare. Støttes økonomisk af menigheder, enkeltpersoner og enkelte andre sponsorer. Er fra 2009 en del af BID's børneprojekter i Burundi og Rwanda.

[☰] Dan Nguyen [📷] Simon Skårhøj

Gospelskole i Århus

Århus Baptistkirke vil gerne have deres mange gospelsangere med på en trosvandring. Derfor laver de nu et gospelakademi, som er mission på en ny måde.

Århus Baptistkirke har i en række år haft et spirende gospelliv i kirken med hele to kor. Voicings er et relativt lille kor, hvor der

»nørdes« med musikken, og det »store« kor, Living Gospel, har oplevet en næsten eksplosiv vækst. »Stor mediebevågenhed og bred interesse for gospel har givet os en missionsmæssig udfordring. Mange mennesker i alle aldre og samfundslag har taget gospelmusikken til sig som »deres« musik. Nogle mennesker føler sågar »ét eller andet« i musikens og sangens univers. Hvordan giver man dem »mere« end bare

det? Hvordan får vi dem med på »vores« vandring, så de bliver en del af »vores« fortælling og endnu vigtigere en del af Guds fortælling?»

Vi fik ideen til en musikskole, senere omdefinert til en gospelskole. Vores fokus er gospelmusikken, fordi genren har et moderne udtryk, appellerer til et bredt udsnit af befolkningen og kan være med til plante frøene til et liv i Kristus. Det er blevet en

»Gospel er min kirke«

[≡] Mark Lewis

skole, fordi vi tror på discipelskab og på at udvikle hver enkelt sangers fulde potentiale.

Vores håb er, at Århus Gospelakademiet efter sommerferien kan udbyde en række musikalske linjer: solundervisning, børne- og ungdomskor og et »nørdekor«. I efteråret laver vi et par »Gospelcelebrations« – lidt å la lovsangsaftener, workshops og særlige »gospelcellegrupper«. Udfordringen er at kunne tage gospelmusikken med ud i samfundet og lave lokalt missionsarbejde fx i de mere belastede områder i Århus.

Århus Gospelakademi i Århus Baptistmenighed har fået støtte fra BBU. Ind til videre er Marlene Andersen, Rune Funch og Dan Nguyen en del af det drivende team, og de håber på, at mange vil være med til at støtte og bede for projektet! ■

Gospelkor missionerer mere i menighederne, end menighederne missionerer for gospelkorene påstår metodistpræsten Mark Lewis, der har lavet en PhD om gospelmusik.

I de sidste 20 år er interessen for gospelmusik i Danmark steget ud over alle forventninger. Omtrent 6000 synger i gospelkor og tusindvis er igennem årene blevet berørt af det glade budskab gennem gospel festivaler, workshops og koncerter. Gospel er et fænomen, både for kirken og den danske kultur.

Mange menigheder står med nye udfordringer, når kontaktkredsen øges; en stor del af dem, der synger med i gospelkor, er kirkefremmede. Selv om det ofte betragtes som blot en fritidsaktivitet, er det ikke usædvanligt at høre folk sige: »Gospel er min kirke«. I et land kendetegnet af et meget passivt forhold til kirken og troen generelt, er det iøjnefaldende.

Gospelbevægelsens tiltrækningskraft og påvirkning af menneskers åndelige tilværelse kan lære menighederne flere ting om deres egen mission. I et forsøg på at missionere for gospelkorene har korene

faktisk været meget effektive i at missionere menighederne. Gospel bringer glæde i vores kirker, og det er en følelse, som mange desværre ikke er vant til at forbinde med kristendommen. I et land, hvor kirken generelt har et imageproblem, har gospel været i stand til at give liv og begejstring i kirkelige sammenhænge.

Vi kan også lære noget fra gospels appel til et bredt spektrum af mennesker. Mange deltagere siger, at ud over glæden i musikken oplever de en ubetinget accept og et ikke-fordømmende fællesskab i deres kor.

Gospelbevægelsen udgør i øvrigt et glimrende eksempel på et kendt princip i evangelisation, »belonging precedes believing«. Det vil sige, at troen på evangeliet bedst kan modtages, når mennesker først føler sig trygge i selskabet og er integrerede. Et engelsk ordsprog minder os om, at budskabet er bedre »caught than taught« (man vil hellere selv fange budskabet end føle sig belært). Gospel inviterer folk til at tage del i et levende fællesskab og endog viderebringe det dejlige budskab for deres publikum på en tiltalende og upåtrængende måde, før de personligt er klar til at tage stilling til indholdet. Deri ligger det geniale i gospel som missionsredskab – og udfordring til menighederne. ■

To af de tre ansatte ungdoms- og gospelmedarbejdere i Århus Baptistkirke er Marlene Andersen og Dan Nguyen.

Stævneglimt

To glimt fra undervisningen på Missionsstævnet i Mariager

[≡] Aimée Kjær og Lone Møller-Hansen [□] Bjarne Nielsen og Kurt Bøgsted

Mere Jesus, mindre Kristus

Tre kvarters gennemgang af udvalgte kirkehistoriske højdepunkter greb en fuld sal den første formiddag på missionsstævnet. **Ole Lundegaard** havde taget imod udfordringen at belyse, hvad forandring igennem tiderne har ført til for kirken, samt hvad vi kan lære af det i dag.

Det er ikke nogen nem opgave at vælge fra tusindvis af begivenheder. Men mursten for mursten blev stablet og perspektiverne tog stød og roligt form. Det er ikke første gang omstændigheder og mennesker har skubbet til forandring i kirken og dermed Guds mission i verden. Lundegaard opsummerede historie-gennemgangen med at påpege, at den røde tråd hver gang har været, at man må gå tilbage til dér, hvor vi begyndte. Det er et fokus på: skriften, bønnen, fattigdomsidealet og tjenesten for næsten.

I dag forlader mange troende kirken. Ikke fordi de ikke tror på Gud. Der er vækst i andre udtryksformer, end det vi plejer at se. I dag vokser interessen for vores sociale

ansvar, retræte og en ny gennemtænkning af teologien. Man er i stigende grad blevet radikalt Jesus-orienterede, hvor man før var mere Kristus-orienterede. Man er nysgerrig på den historiske Jesus. Jøden Jesus. Man vil lytte mere til det, han sagde, som om, at han mente det. Den nye spiritualitet søger tilbage til kilden, det bibelske grundlag. Der er ingen vej udenom. »Hvis vi standser udviklingen, sparer vi bare sammen til en revolution«.

Og så en af de hårdtslående til eftertanke. »Er kirken til *forandring*? Den er i hvert fald til *for andre*«.

Tendenser i tiden tyder på, at vi er ved at genopdage de positive sider af arven fra klostrene, og også at forholdet til Gud vil vægte erfaringen af Gud over forståelsen af Gud.

Diskussionen i salen bagefter berørte kristendommens udfordring overfor videnskaben. Lundegaard citerede videnskabsjournalisten Lone Frank for, at kampen ikke vil foregå mellem islam og kristendom, men mellem videnskaben og kristendommen. Hvis ikke kirken følger med, kommer den til at tabe sine unge. Masser af unge studerer, og et stigende behov for et mødested med plads til spørgsmål og undren melder sig. ■

Mange børn og unge til stævne

De første par dage i Mariager var der i alt 1150 deltagere, heraf er 35 pct. børn og unge under 25 år.

Der var i år væsentlig færre etniske deltagere end tidligere. Kun i alt 60, fortrinsvis afrikanere og burmesere.

Ole Lundegaard er præst i Korskirken, Herlev.

På mission i grænselandet

Gary Nelson talte på Missionsstævnet om at leve i et tros-grænseland. Definitionen på grænseland er et sted, hvor vores tro, andre trosretninger samt regulær ligegyldighed mødes. Kirken kaldes til mission i disse brændpunkter. Sådan er det i Canada og sådan er det i Danmark.

»Mission i grænselandet vil lykkes, hvis vi lader os inspirere af den allertidligste kirke.« Gary Nelson kaldte dét, de første kristne havde, for »inkarnations-energi«. Det er en energi, der vendte fuldstændigt op og ned på tingene dengang og kan gøre det igen i dag. Ved kirkens opstart, troede de

kristne fuldt og fast på, at det at kende Jesus, medfører, at man har medansvar for at sprede den forløsende Guds mission til verden. Det banebrydende var, at de så Guds Mission i det lys, at Jesus kommer igen.

»Mission betyder sendelse, og derfor involverer sendelsen *alt* det, vi gør. Kirken er sendt ind i grænselandet – vi skal gå derind ud fra en ny erkendelse af, at det ikke er os, der tager Gud med derind men, at Han allerede er der. Vores opgave består i at finde ud af, hvor Gud allerede opererer, og så koble os på der.

Når vi står foran den levende Gud, vil der uundgåeligt ske et skifte i perspektiverne. Det vil resultere i synlig adfærdssændring og nye målsætninger, som kommer

af en længsel efter at leve Guds riges standarder ud.

Det skal ikke gøres i dag, som man gjorde det i 1955. At ville forandre noget er ikke det samme som at kaste vrage på det, der var engang, men at se, hvad der er brug for nu! Vi er i et grænseland, hvor der ikke findes noget kort, og ikke nogen vej tilbage. Gud har bragt os dér, så han vil også hjælpe os med at være i mission i dette grænseland.« ■

Gary Nelson er generalsekretær for de canadiske baptister.

Drømmen om himlen en

[E] Karin Kjærgaard og Jens Linde [O] Reden og Per Kjærgaard

Gloria rejste fra Nigeria til Danmark med en drøm om at kunne forsørge sin familie hjemme i Nigeria. Men drømmen endte i et prostitutionshelvede i København. Nu er hun ude af prostitutionen takket være en international kirke. Men hendes fremtid er stadig usikker.

Gloria er først i 20'erne. Hun kom til Danmark fra Nigeria i begyndelsen af 2007.

»En kvinde kom hjem til os i landsbyen og lovede mig et godt liv heroppe. Jeg kunne forsørge min familie derhjemme. Jeg skulle bare betale, hvad det kostede hende at få mig hertil. Og vi blev bare så glade. Men det har været som at bo i helvede.«

For Gloria kom det som et chok, at der var tale om prostitution. Hun var alene i et fremmed land og blev tvunget mod sin vilje. Hun fortæller, at kvinden, der fik hende til Danmark, »madam«, krævede 50.000 euro, som hun sagde, det havde kostet at få Gloria hertil. Så ville hun være sin egen herre. Gloria havde ikke forstand på penge.

På gaden nat og dag

Gloria mener selv, at hun for længst har opfyldt kravet – og mere til. Men madam

siger, at Gloria kun har betalt hende 32.000 euro.

– Jeg har været på gaden dag og nat for at tjene penge – uden en eneste fridag. Vi har bestemte steder, hvor vi bliver samlet op af mænd, som enten tager os med hjem, på hotel eller endda tager hjem til os, hvor de har sex med os, hvorefter de betaler os. Gloria vurderer, at omkring 1000 kvinder kæmper om mændene alene i det område, hvor hun selv indtil for nylig har stået.

Truet med døden

Hvis vejret var godt, kunne Gloria have op til otte kunder i løbet af en dag og tjene 500 euro. Hver morgen kom enten madam selv eller en anden for at samle pengene ind fra sine piger. Gloria og pigerne havde ingen anelse om, hvor madam selv boede. Gloria boede sammen med 13 andre piger i en lejlighed med kun tre soveværelser.

Selv om Gloria længe ønskede, at hun kunne slippe væk, så turde hun ikke.

– Hver dag blev vi truet af madam og af hendes mandlige venner – og det samme blev min familie derhjemme i Nigeria, forklarer hun.

dte i et helvede

– Inden vi rejste hertil, tog madam mig med til en spiritualist, som klippede lidt af håret på mit hoved og de intime steder. Jeg skulle sværge på, at jeg aldrig ville stikke af fra hende eller melde hende til politiet – hvis jeg gjorde det, ville min familie og jeg dø. Jeg drak af spiritualistens drik, og jeg svor eden.

Usikker fremtid

Glorias situation var til sidst så uholdbar, at hun valgte at kontakte en international kirke på Amager.

– Jeg blev så træt af at leve. Jeg ville aldrig blive færdig med at betale til madam. Min familie har jeg ikke været i stand til at hjælpe med

noget som helst, for alt jeg tjente, gik til hende. Jeg kunne ikke længere fortsætte med sådan et liv.

I kirken fik hun hjælp. Der blev bedt for hende, og hun gennemgik et rådgivningsforløb, hvor hun mødte mennesker, der stod sammen med hende. I dag er hun ude af prostitution og aktiv i kirken. Men hendes fremtid er stadigvæk usikker, for hun opholder sig i Danmark uden visum. Der er ingen fremtid i Afrika nu. ■

Af hensyn til sikkerheden, er Gloria et opdigtet navn. Hendes rigtige identitet er naturligvis redaktionen bekendt.

Fakta | Prostituerede i Danmark

Mindst 6000 kvinder arbejder som prostituerede i Danmark, heraf er ca. halvdelen udlændinge. De søger bl.a. hjælp i Reden i København, som er KFUKs være- og rådgivningssted for prostituerede kvinder. Kirkernes Integrationstjeneste, KIT, arbejder sammen med bl.a. internationale kirker i Danmark om at hjælpe kvinderne på gaden.

Fakta | Baptisternes Kvindeforbund

Baptister mod trafficking har taget initiativ til en anti-trafficking-gruppe, som samarbejder med både Reden og KIT. Karin Kjærgaard, som har skrevet historien om Gloria, er fra KIT og deltager i arbejdsgruppen.

Anti-traffickinggruppen har brugt tid på at afklare, hvad trafficking er, hvor stort problemet er i Danmark, og hvilke danske organisationer og politikere, der allerede beskæftiger sig med anti-trafficking. Tilsyneladende kan BaptistKirken bedst hjælpe med oplysning, at hverve frivillige til det eksisterende arbejde og ved at indgå i det politiske arbejde.

Derfor har gruppen arrangeret en **temadag 26. september i Korskirken i Herlev**. Deltagerne får oplysning om sagen og oplæg fra relevante ressourcepersoner, bl.a. Redens forstander Dorit Otzen. Desuden får man mulighed for at melde sig som frivillig.

Læs mere på næste side.

Stop trafikken!

[☰] Anne Åbom [🗨️] Reden og Per Bækgaard

Hvad kan BaptistKirken gøre ved trafficking – menneskehandel?

Det sidste år har en gruppe frivillige mødtes. De har fundet ud af, at kirken især kan oplyse, engagere frivillige og gøre en politisk indsats. Arbejdet engagerer også nogle uden kirkelig tilknytning. Katrine Vinzentsen Dalgaard er med i BaptistKirkens anti-traffickinggruppe.

Katrine Vinzentsen Dalgaard (25) læser kommunikation og psykologi på universitetet og bor i København. Hun fortæller, hvordan hun kom ind i arbejdet med anti-trafficking

»Min kærestes mor, Lone Anhøj, fortalte om en sag, som hun brændte for sammen med flere andre baptister. Hun bød mig velkommen i gruppen, og jeg deltog i et af de første møder, fordi jeg gerne ville have en bredere forståelse af de udfordringer, som handlede mennesker står overfor.«

Hvorfor har netop dette din interesse?

Arbejdet med anti-trafficking er både en faglig og personlig udfordring. Jeg er særligt interesseret i minoritetsgruppers

vilkår og kulturforståelse. Gennem frivilligt arbejde kan jeg møde mennesker fra hele verden og lære noget om levemåder, der er forskellige fra min. Det inspirerer mig og sætter min hverdag i perspektiv.

Hvordan er det som »udefrakommende« at blive en del af kirkearbejde?

Det giver et indblik i et hidtil ukendt miljø. Gruppen repræsenterer folk på tværs af alder, køn, religion og fag, og vi bruger hinandens ressourcer i det komplekse felt, vi arbejder med. Det udfordrer også min forståelse af, hvad der er bedst og rigtigt. Jeg har følt mig meget velkommen som »udefrakommende«.

Hvilke styrker og svagheder ser du ved, at det er en kirkelig organisation, der står bag arbejdet?

BaptistKirken har erfaring med organisering på tværs af landegrænser. Jeg begynder at se, at vi i gruppen faktisk har mulighed for at opnå noget, fordi baptist-netværket strækker sig så vidt, også internationalt. Jeg fornemmer hos de baptister, jeg kender, en lyst og vilje til at gøre gavn, hvor der er mest brug for det. Desuden er det en stor fordel at have kirkelige organisationer med i arbejdet, da mange af de

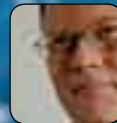
» Det er en stor fordel at have kirkelige organisationer med i anti-traffickingarbejdet, da mange af de udenlandske prostituerede selv er religiøse og har tillid til kirkerne. «

– Katrine Vinzentsen Dalgaard, BaptistKirkens anti-traffickinggruppe

udenlandske prostituerede selv er religiøse og har tillid til kirkerne. Og når alle, kristne som ikke-kristne, arbejder sammen i denne sag, kan vi bedre skabe opmærksomhed om problemet og få et bredere politisk fokus. Disse små skridt skaber i sidste ende konkrete resultater for kvinderne på gaden. ■

Salt og lys i verden!

Formandstale af Finn S. Basnov ved Missionsstævnet i Mariager 2009

Per Bækgaard Finn S. Basnov

»I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? I er verdens lys. Man tænder ikke et lys og sætter det under en spand, men i en stave, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene!«

Matthæusevangeliet 5:13-16 i uddrag

At finde kærlighedens vej midt i alt det, som er sket i vores kirkesamfund, kunne ses som en umulig opgave. Egentlig starter denne vej i det ganske enkle – i hverdagen, hvor du genkender dine brødre og søstre som dem, du skal vandre sammen med. Dem, der skal elskes, og som elsker dig – også selv om I kan være meget forskellige. Gud viste os denne enkle vej, da vi som ledelse måtte sætte forandringsprocessen i stå. Her blev I som menigheder grebet af Helligånden og talte med hinanden i kærlighedens sprog. Ud af det kom en vilje til at ville hinanden. Vi kan kun være lys og salt, hvis vi tager kærlighedens udfordring op i det lokale, og begynder med at elske – betingelsesløst.

Hvert minut du bruger på et andet menneske, hver time, du bruger i fællesskab

» Vi lever i mulighederne, fordi vi er et fællesskab, kaldet og svejset sammen i Jesu kærlighed «

med Gud og hans ord, hver krone du giver til hans sag, betyder, at du mere og mere bliver salt og lys i denne verden.

Mother Teresa sagde i sin takketale, da hun fik Nobels fredspris: fattigdom findes overalt i verden. Det er lettere at samle en syg op og pleje ham, end det er at hjælpe dem, som er lukket ude. Dem, som føler sig uønskede, uelskede, skræmte og forkastede. De går blandt os til daglig. Måske er de ikke fattige

på materielle ting, men har svært ved at smile. Dog er smilet begyndelsen til kærlighed.

Vi lever i mulighederne, fordi vi er et fællesskab, kaldet og svejset sammen i Jesu kærlighed. Det er blevet tydeligt for mig gennem forårets samlinger. Det gælder dig, som er der hver uge - indtil flere gange, og dig, som af mange grunde ikke orker at komme, men dog følger med og folder dine hænder for arbejdet i Guds rige. Vi er kaldet af Jesus til at være lys, så tal godt om din menighed, også selv om den kan skuffe dig. Tal godt om din BaptistKirke. Vi er kaldet af Jesus til at være salt, så rens det ud, som er råddent og gør ondt i blandt os. Se med hjertet, tal med hjertet og bed til, at Gud fylder det med kærlighed hver dag, Gud velsigne os alle. ■

En på opleveren

– Spejderne holdt sommer i Alperne

[] [] Trine Engbo Larsen

Spejderne fra Aalborg 1. (Bethelkirken), Skee og Tølløse kredse har været på spejderlejr i Kandersteg i Schweiz, hvor der ligger et internationalt spejdercenter. Her kom der spejdere fra hele verden, som oplevede den fantastiske natur i de scweiziske alper, lavede sjove og anderledes spejderaktiviteter og blev en del af den internationale stemning, der hviler over dette sted.

baptist.dk bad Jakob og Karoline fra Aalborg om at dele deres oplevelser med os, mens de endnu var i Kandersteg:

Skotske tørklæder i bytte

Jakob Kjærshedem (14 år): Noget af det, der er anderledes her, er naturen. Forleden var vi oppe og vandre i bjergene, hvor vi overnattede i en hytte i 1900 meters højde. Det er meget specielt at være omgivet af høje

bjerge hele tiden, og det var hårdt for fødderne at gå på de stejle bjergstier. Men det er det hele værd, når man står på toppen og kigger ud over det fantastiske landskab. Kommunikationen her kan godt være et problem nogle gange. Men de fleste taler engelsk. Vi mødte nogle amerikanere til den internationale aften, og fik byttet tørklæder med to fra Skotland. Alle folk er meget venlige og interesserede i at møde spejdere fra andre lande. Her arbejder mange frivillige, som går under navnet »pinkies«, fordi deres t-shirts er pink. De kommer også fra hele verden. Det at være spejder er fedt, fordi man, som her, kan møde en masse spejdere fra andre lande, og man opdager, hvor meget vi egentlig har til fælles. Fællesskabet i vores kreds og korps er også noget af det, der gør, at jeg stadigvæk er spejder.

Nadver i 1900 meters højde

Karoline Kurtzmann (14 år): En af aktiviteterne hernede er »high ropes park«, som er

»» Det, at være spejder er fedt, fordi man – som her – kan møde en masse spejdere fra andre lande, og opdage hvor meget, vi egentlig har til fælles ««

forhindringsbaner i trætoppene. Her skal vi kravle rundt på snore og træstammer og prøve svævebaner. Det var lidt vildt og grænseoverskridende, men også helt vildt fedt. Vi har desuden været ude og danse skotsk dans. Det var rigtig sjovt at opleve den skotske kultur. Bagefter serverede de »haggish«, hvilket jeg ikke turde smage ... Derudover har vi prøvet en rutchebane oppe i bjergene. Det var også meget skægt. Det er spændende at opleve, hvordan spejdere fra andre lande laver aktiviteter og at høre om deres spejderarbejde. Mange sange, råb osv. er de samme som vores – forskellen er bare sprogene. Det er virkelig hyggeligt at være her, og man kommer meget tættere på hinanden. Turen har rystet os rigtig godt sammen i kredsen. Vi holder andagter hver morgen og aften, og det er foregået lidt anderledes end det plejer. F.eks havde vi nadvergudstjeneste i 1900 meters højde og seks graders varme. Det var en god oplevelse. ■

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Aimée Kjær – redaktionssekretær
Tlf: 3234 0531
aimee@baptist.dk

Lola Skagen
Tlf.: 9832 2101
lola.skagen@gmail.com

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022
rieanders@tiscali.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.700

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 6 udkommer 18. sept.
Nr. 7 udkommer 30. okt. – deadline 7. sept.
Nr. 8 udkommer 11. dec. – deadline 12. okt.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-12.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte**Bethelkirken, Aalborg**

01.03.09: Suzan de Goede, f. 04.07.1986
19.04.09: Natasja Illona Johansen, f. 22.02.1985
19.04.09: Niels Jørgen Kofod, f. 08.02.1965
31.05.09: Maja Johansen, f. 18.08.1994
05.07.09: Maria Vejrum Hansen, f. 15.02.1996
05.07.09: Matthias Vejrum Hansen, f. 25.04.1998
05.07.09: Martin Nielsen, f. 25.05.1997

Holbæk

21.06.9: Karen Tassing, f. 30.04.1946

Østervrå Baptistmenighed

26.04.09: Kjeld Andersen, f. 28.04.1962
26.04.09: Nicolai Laursen, f. 09.10.1995

Døde**Bethelkirken**

Arne Gjerrild, født 09.01.1916, døbt 28.12.1930 i Hals, døde 15.06.2009 i Aalborg.
Ahton Jørgensen, 06.02.1923, døbt 08.08.1937 i Bethelkirken, Aalborg, døde 16.06.2009.

Bornholm

Ejvind Banyan Johansen, født 09.07.1923, døbt 18.04.1937 i Oure, døde 01.06.2009.

Hjørring

Poul Ove, født 24.04.1931, døbt 10.10.1943 i Brovst, døde 18.05.2009.
Norma Glønborg, født 24.11.1930, døbt 22.04.1945 i Bethel (Aalborg), døde 27.05.2009.

Køberkirken

Lis Rosby, født 26.09.1927, døbt 31.03.1996 i Køberkirken, døde 08.05.2009.

Nørresundby

Kirsten Sefland, født 09.02.1929, døbt 06.08.1944 i Nørresundby, døde 21.05.2009.

Arne L. Hylleberg, født 28.06.1920, døbt 09.04.1939 i Eskildstrup menighed, døde 08.06.2009.

Tølløse

Henning Vognsen, født 09.01.1948, døbt 14.04.1963 i Tølløse, døde 22.05.2009.

Vrå

Esther Christensen, født 29.07.1920, døbt 04.06.1944 i Østervrå Baptistkirke, døde 13.05.2009.

Gospelfestival i Hvidovre

Den 4.-6. september afholder Hvidovre Gospel en festival med X-factor-stjernen Laura som gæstesolist. Hvidovre Gospel består af 30 medlemmer, hvoraf 90 % ikke kommer i kirken ellers. De øver i Broholmkirken i Hvidovre og blev dannet i 1985.

Mette Mikkelsen fortæller: »Jeg har sunget med Hvidovre Gospel i et år og glæder mig til både den ugentlige øveaften og koncerter/gudstjenester. Der er et godt sammenhold i koret, og som ny bliver man hurtigt som en del af fællesskabet. Sangen er i fokus, og selv i kaffepausen bliver stemmebåndet brugt flittigt til at tale med de øvrige kormedlemmer«.

Lotte Holm Boeriis har været korleder i 12 år: »Der har været dårlige tider – især på grund af økonomien, hvor vi ikke har vidst, om koret måtte lukke. Men der har også været tider, hvor Gud har vist sin storhed og båret koret igennem krisen, og hvor alle korets medlemmer har taget ansvar og løftet i flok – et skønt fællesskab«.

Vil du deltage, så læs mere på www.hvidovregospelfestival.dk om både festival og koncert.

Ny præst på toppen af Jylland

Anne-Marie Winther, 55 år, er ansat som ny præst i Frederikshavn Baptistmenighed. Hun er nyuddannet præst fra SALT og flytter sammen med sin mand, Søren Jonassen, fra Holstebro til Frederikshavn. Søren har netop solgt sit byggefirma og Anne-Marie har været Holstebro Baptistmenigheds projekt i tre år. Hun slutter med dåb i Holstebro den 18. oktober. Derfor kan de flytte uden dårlig samvittighed.

Der er mange muligheder i Frederikshavn og i Skagen, som er én menighed. I Frederikshavn vil jeg gerne knytte socialt arbejde til kirkens arbejde, og i Skagen kan jeg se et stort potentiale i hverdagsgudstjenester og internationale gudstjenester – for turisterne.

Anne-Marie har arbejdet i mange år som fysioterapeut og vil gerne bruge sit speciale, barselsgymnastik, ved siden af sin ansættelse.

Ansættelsen er fra 1. september og på trekvart tid.

Ny metode **sparkes sulten** fra døren

– det her lykkes!

[≡] Aimée Kjær [📷] Morten Kofoed

Uden at have modtaget en eneste krone til andet end løn til rådgivere, er et fattigt lokalsamfund blevet hjulpet til at spare op ved hjælp af en ny låne- og spare metode. Medarbejderne i BaptistKirkens internationale arbejde var på besøg i landsbyen Kayogoro i Burundi, hvor de overværede et af de ugentlige møder med en af Låne- og spare programmets grupper.

Kæft, trit og retning

En spædt lugt af jævnt fordelt gedelort og solens ubarmhjertige opvarmning af kirkens bliktag over os sætter scenen. Havde det ikke været for tagets knitren ville der ikke have været andre lyde til trods for at låne- og sparegruppens 20 fremmødte medlem-

mer alle er ivrige efter at komme i gang. De fire opstillede bænke danner rammen for et langbord hvorpå en mintgrøn metalkasse højtideligt troner på midten. Tre hængelåse sikrer pengekassen. På begge sider flankeres den af to store kurve. De fem mennesker som sidder nærmest langbordet har alle betroede stillinger. En er boks-bestyrer, to er pengetællere og så er der naturligvis, som det hører sig til, en vaskeægte præsident for gruppen foruden den reelle hjerne i foretagendet, nemlig bogføreren. Alle er de nøje valgt på demokratisk vis. Derudover er der hele tre nøglebærere.

Ved opråbet gennemskuer man årsagen til stilheden. Én siger noget, og uden nogen yderlig reaktion fra øvrigheden rejser vedkommende sig frivilligt op, lister duknakkethen til en af kurvene og betaler »en

pengeseddel«, 100 BF. Små-ører oversat til dansk valuta – men når man tænker, på at vi befinder os i et af verdens allerfattigste lande, er det interessant, at der overhovedet kan fremskaffes penge. Sedlen er den brødefulde lovovertræders bod for at have snakket i utide – her gælder nemlig ikke jungleloven men et præcist og demokratisk udviklet regelsæt som alle i låne- og sparegruppen har været med til at vedtage. Bødesystemet ved møderne skal vise sig at være ganske effektivt, og aldrig under de 45 minutters lange proces oplever man, at nogen forsøger at vie udenom at betale. Dertil er den indbyggede selvjustits ganske enkelt for stærk. Hvert enkelt gruppe-medlem er afhængig af gruppen og fastholdt i et spænd af ærlighed, åbenhed og selvjustits. Det sker via risikoen for at blive ekskluderet i tilfælde af lovovertrædelse.

Ansvar for de svageste

Efter opråb går optællerne i gang med at tælle beholdningen i den sociale fond. Ikke på noget tidspunkt tabes stakkene af slidte pengesedler ud af gruppens synsfelt. Der er tre medlemmer, der ønsker støtte fra den sociale fond. En kvinde har i løbet af ugen mistet et barn; en mand har et sygt øre og en yngre mand ønsker hjælp til køb af skolebøger. En kontrolleret kortvarig

Fakta

Låne- og spareprogrammet har 36.000 deltagere

Heraf er ca. 70 % kvinder

Der er tale om et 3-årigt projekt, som er støttet af Projektrådgivningen

Afrikas stærke køn kan redde fremtiden

diskussion følger og svaret bliver, at den unge mand får 500 BF, mens de to andre hver får 1000 BF i støtte fra gruppens sociale fond. Luften vibrerer af stolthed og værdighed – ud af det absolutte ingenting er det alligevel lykkedes gruppen at hjælpe sine egne svageste, og det er med langt mere end de egentlige kontanter. Nu vender optællerne sig mod den anden kurv, og begynder at opgøre beholdningen af gruppens investeringsfond. Bagefter kaster hver enkelt under klapsalver sin profit for ugens arbejde i kurven. Så bliver der bogført og uddelt aktier modsvarende de enkeltes investeringer.– hver person efter sin økonomiske styrke. Dermed er der noget i det for alle, uanset om man er mere eller mindre bemidlet.

Dagens møde afsluttes og babyerne på ryggene af kvinderne er blevet svært utålmodige. Snakken liver pludselig op, og alle glæder sig ekstra meget til næste uges møde, hvor det er den månedlige seance, som går ud på at lån uddeles.

Udenfor i sollyset møder vi en flok fra låne- sparegruppen. De fortæller ivrigt om deres oplevelser med projektet. En midaldrende kvinde fortæller, at hun oprindeligt intet havde, idet hun er hjemvendt flygtning fra Tanzania. Hun har investeret sine lån i bananer og trækul til videresalg.

Det har hun profiteret temmelig fyrsteligt ved, til stor beundring fra resten af gruppen. En anden kvinde fortæller, at livet er blevet bedre i sin helhed. »Der er en meget stor forskel nu«. De bekræfter alle sammen, at de nu er i stand til at bespise deres familier tre gange dagligt, og oven i købet også at købe sæbe og salt. Men når vi spørger, hvad det bedste ved det hele er, presses smilet op i et bredt grin, og de svarer enstemmigt, at det bedste bestemt er venskabet.

Det umulige er sket

»Indtil videre er pilotprojektet gået over al forventning og samtlige deltagere har tilbagebetalt deres lån og også profiteret på gruppens indtjente renter. Normalt, når man taler om mikrofinans, handler succesberetningerne om Asien. Afrika er typisk langt mere vanskeligt. Og mange steder er det forsøgt at introducere andre typer låne-modeller, som i stedet for at løfte folk ud af deres fattigdom har medført at de bringes i livstidsgæld. Denne særlige model udnytter den indre drivkraft af selvjustits i lokalsamfundene. Vi håber på at kunne opstarte modellen i mange af BaptistKirkens øvrige Burundi-aktiviteter fremover«, siger Morten Kofoed, leder af de internationale missionsprojekter i BaptistKirken. ■

»Jeg elsker Nairobi« – Cécalie er 36 år og projektleder på Låne- og spareprogrammet Shigikirana. Hun kunne sagtens være baptistkirken i Burundis personificering af den voksende gruppe af Afrikas kosmopolit (-kvinder tør man tilføje) – hun kunne i princippet ligeså godt have afsluttet sætningen med: New York. Men Cécalie er faktisk burunder, gift med en anden burunder, som arbejder i en stor kirkelig hjælpeorganisation, World Vision. Hun er hverken kosmopolit, eller har nogen planer om at blive det foreløbigt, for hun brænder for sit smukke lille land. Så meget, at hun temmelig visionært drog til Kenya under studietiden for at dygtiggøre sig i økonomi. Tilbage igen i hovedstaden i Burundi, Bujumbura, har hun mest sin tro på bedre tider og indsigt i de økonomiske mekanismer at læne sig op ad. For der eksisterer stort set ikke produktion eller menneskelige ressourcer, som kan sparke den udeblivende økonomi i gang. Men Cécalie er stærk, selvsikker og dygtig. Og endnu engang ser man, hvor vigtigt det er, for gennemførelsen af et vellykket projekt, at man sætter de rigtige nøglepersoner på opgaven. ■

Projektleder
Cécalie.

Det nationale fællesskab er rammen omk

[☰] Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen [📄] Arkiv

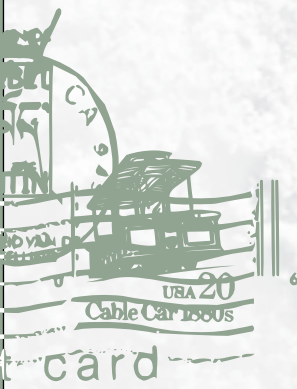
Kære Troels

Du kan godt huske historien med mælkeudbringningen om søndagen, ikke? Det var blevet diskuteret på et årsmøde engang i sidste halvdel af 1800-tallet, hvorvidt det nu også var okay. Det er jo mildt sagt ikke den slags emner, der præger diskussionerne til forhandlingerne på missionsstævnet længere. Og særligt efter, at missionsrådet har meddelt dets afgang, er der på ny blevet skabt en debat om det nationale fællesskabs relevans. Jeg kunne godt se din pointe med, at det selvfølgelig var en underligt nærgående ting at skulle have »samfundets« velsignelse til, men som jeg ser det, var der vel netop også noget smukt over at stå sådan sammen i tro, at man ikke bare i sit kristenliv var sig selv nok, men at man delte liv og tro med sine trosfæller – og alt andet lige er det vel også lidt af et teologisk dilemma den med mælken. Man vil jo nødig træde Gud over tærerne.

Jeg har nok personligt altid følt mig mere rodfæstet i den menighed, jeg voksede op i, end i det nationale fællesskab, men samtidig synes jeg, at det i hvert fald historisk er svært bare at feje til side. Alle de venskaber, der er blevet dannet, og alle de par, der har fundet hinanden igennem enten spejderlejre, ungdomsarrangementer eller lignende – det kan vel ikke forklejnes. For slet ikke at tale om den lange kamp for at blive et statsanerkendt trossamfund, som blev en realitet i 1952. At vi nu desperat forsøger at fortælle staten, at vi ikke behøver dens anerkendelse, er vel en anden historie.

Venlig hilsen

Jens

ring et maleri

Aftryk og udtryk – kendetegn før og nu

kanne være holdt eller udbrud. Det er en

postcard
Kære Jens

Kære Jens

Tænk, hvis mennesker flokkedes ved Glyptoteket eller Aros for at komme ind at se de nyeste ... rammer. At de altså ikke var interesseret i selve malerierne – ikke i farverne, ikke i vinklerne, ikke i kompositionen, ikke i budskabet – kun i rammerne. Det ville være besynderligt. Ligeså besynderligt ville det være, hvis de gik derind for at undersøge, hvilken type lærreder, der var blevet brugt. Eller hvis det var altafgørende for dem, om der nu var benyttet dén eller dén type maling.

I min optik er det nationale fællesskab netop som rammen omkring et maleri. Og lærredet er som den lokale menighed. Og farverne betragter jeg som den lokale menigheds enkelte medlemmer. Pointen med den lille lignelse er, at hverken rammen, lærredet eller farverne er noget i sig selv. De er ikke selve kunstværket. Rammen kunne se anderledes ud – ja, den kan udskiftes efter forgodtbefindende alt efter, om den passer ind i stuens øvrige møblement. Som lærred kan man vælge alt fra hør til papir til frønnet krydsfinér. Det er heller ikke altid så afgørende. Og hvad angår farverne – ja, så kan de tunge og dunkle farver sommetider virke meget mere eksplosive end de stærke og lysende. Rammen, lærredet og farverne eller malingen er kun redskaber og kun bærere af noget langt større: kunstværket – motivet – budskabet – meningen.

Det nationale fællesskab har udelukkende som opgave at være ramme omkring det liv i de lokale menigheder (lærredet), som genereres af de enkelte medlemmer (farverne) ud fra dét, som er selve Budskabet – nemlig Jesu vision om Gudsriget. Gudsriget er selve kunstværket – meningen, motivet og ånden bag. Det er dét, der bør betragtes, beundres og bevæge os. Det er kun for så vidt, at det enkelte medlem, den lokale menighed eller det nationale fællesskab formår at være bærere af dette budskab, at medlemmet, menigheden eller kirkesamfundet kan gøre krav på at være en del af kunstværket. Altså som de ydmyge bærere af det.

I denne sammenhæng kan ledelses- og forfatningskrisen i Baptistkirken i Danmark vel bedst sammenlignes med spørgsmålet, om billedet skal hænges op med spånkrue eller kobbersøm.

Hilsener!

Troels

Missional kirke – dansk design

[☰] Bent Hylleberg [📄] Arkiv

At være kirke i Guds mission. At være en åben kirke i dialog med den kultur, der omgiver os. Hvilken menighed ønsker ikke det? Nu indbydes vi til at »lære« det!

Mange har i flere år arbejdet med tanker om at blive *missional kirke*. Der er skrevet artikler og bøger om det¹. Nu oprettes der et dansk netværk, som i foreløbig to år vil bringe kirkefolk fra folkekirke og frikirker sammen for at opsamle erfaringer

og reflektere teologisk ud fra den lokale menigheds synsvinkel.

Indbydelsen

En kirke i dialog med sit lokalmiljø er forudsætningen for at være nærværende kirke. En kirke i dialog med Guds ord om kærlighed og tilgivelse er forudsætningen for, at ordene giver mening til os. Og giver det mening, lader vi os gribe af ordene. Så ordene skal ud, så de kan komme ind i menneskers liv. Det er vores opgave som kirke. Vores mission. Men hvordan gøres

det i øjenhøjde, i dialog med mennesker i dag? Hvordan praktiseres nærværende og meningsfyldt kirke?

I efteråret etableres to lærings-netværk omkring erfaringsudveksling og inspiration fra internationale teologer i hhv. Århus og København med dette fokus. Indbydelsen gælder i første omgang et introduktions-møde i hhv. Vest-Danmark (31. august) og Øst-Danmark (7. sept.)².

Initiativtagere til læringsnetværket, der støttes af Areopagos, er Hans Raun Iversen, Sabine Kleinbeck, Birger Nygaard

Nye præster fra SALT

[📷] Kirsti Andersen [☰] Bent Hylleberg

og Mogens S. Mogensen. Det er en stor glæde, at initiativet er taget. Nu gælder det om at trække på samme hammel – så danske kirker kan stå sammen om at være *Gudsfolk i mission* på en måde, der lukker evangeliet op i de kulturer, hvori vi har ansvar for at være kirke. ■

1 Se temanummer af *Dansk Tidsskrift for Teologi og Kirke*, 1/2009. Her oprindes den internationale sammenhæng for *missional kirke*, og muligheder for dansk kirkeliv overvejes af bl.a. Mogens Mogensen, Knud Jørgensen, Mark Lewis, Karsten Nissen og Jeppe Bach Nikolajsen. Tidsskriftet kan købes på Menighedsfakultetet på 86166300 for 100,- kr. Det kan ses på www.teologisk-tidsskrift.dk

2 Læs mere om initiativet på <http://intercultural.dk/missional-kirke/laeringsnetvaerk>

Ni dimittender sluttede på SALT i juni – det største antal i SALT's ni-årige historie. Her giver Ib Sørensen, lærer på SALT, gode råd til to af tre dimittender fra Baptistkirken, fra venstre Anne Marie Winther og Alice Sprotte. Desuden dimitterede Gilbert Rukundo, den første studerende på SALT med baggrund i de nye etniske menigheder, nemlig i Eglise Protestante Baptiste, København. På SALT-1 har i alt 100 studerende (foruden en lang række kursister) været optaget på BA-studiet, der gennemførtes

sammen med norske og svenske partnere – heraf Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi. Af disse kom 12 fra Baptistkirken, mens de øvrige havde baggrund i Apostolsk Kirke, Adventistkirken, Folkekirken, Metodistkirken, Missionsforbundet, Pinsekirken, Vineyard samt frimenigheder. I januar 2010 planlægges et 'superdøgn', hvor det er tanken, at SALT-2's fælles regionale lederkurser sættes på skinner, oplyser formanden for SALTs repræsentantskab, Peter Götz. ■

Når alle kender alle

[] [] Jesper Lundegaard

Odense Baptistmenighed har sendt stafetten til Vrå og spurgt: Hvordan kommer I i kontakt med nye mennesker, når I bor i en lille by, hvor alle kender hinanden?

Vi hører ofte mennesker sige: »Hvis I vidste, hvor stor betydning det har, at der ligger en baptistkirke i byen!« Gennem tiden har rigtig mange børn været spejdere – og deres forældre har bakket op om arbejdet.

I flere år har vi postomdelt vores kirkeblad til ca. 2000 husstande. Det har også været med til at øge opmærksomheden på kirken. Alt i alt har det givet os et godt ry i byen.

Men vi vil mere end bare have et godt ry

Det flytter nemlig ikke så meget i Guds rige. Derfor vil vi være en aktiv del af byen

sammen med de mennesker, der bor her. Vi vil ud af kirken og engagere os i byens liv, lære mennesker at kende gennem fælles interesser og i forskellige arbejdsituationer. Vi deltager f. eks. i planlægning af Vrå Marked.

I foråret deltog vi i byens samtale om fremtiden. Det førte til et arbejde for at skabe bedre muligheder for vores teenagebørn. Det er flere fra menigheden engageret i.

De fælles projekter har vi brug for som by – og ikke som isoleret kirkelig aktivitet.

Fællesskab der rykker – 40 dages håndsrækning til lokalområdet

Forårets kampagne har bestemt hjulpet os i den rigtige retning. Det styrkede vores interne fællesskab med det formål at rykke ud i vores by og hjælpe, hvor vi kunne se et behov.

Derfor deltog vi aktivt i Dansk Flygtningehjælps indsamling og i Dansk Naturfredningsforenings landsdækkende affaldsindsamlingsdag. Vi var 20 deltagere, og vi udgjorde 80% af indsamlerne i vores by. Vi har »ordnet« haver, som trængte til en kærlig hånd, og set mennesker blive lykkelige for hjælpen.

Vi vil gerne gøre en forskel i den by, som vi er en del af, og så mødes vi naturligt til gudstjeneste og inviterer mennesker til at være en del af en fællesskabsgruppe. Vi slutter stafetten her – men vil selvfølgelig stadig bringe portrætter og historier fra baptistmenighederne. ■

STATION – kirke for studerende

[📷] [☰] Martin Drengsgaard, cand. theol og pastoral medarbejder i re:gen, København

STATION er et reflekterende miljø ud fra den københavnske menighed re:gen, som i efteråret 2008 og foråret 2009 løb af stablen én gang om måneden som et forsøg på at være i mission på en relevant måde blandt studerende i det københavnske byliv. Her mødte Martin Drengsgaard, som er leder af STATION, Kamilla, der før denne aften ville betegne sig selv som ateist.

Før jul sad jeg til en STATIONs aften på cafe Gefährlich på Nørrebro og snakkede med en journaliststuderende, Kamilla, som jeg netop havde mødt. Snakken var dyb, varede i et par timer og handlede om tro, håb, livshistorier og kærlighed. Kamilla udbrød efter, at vi havde snakket en time: »Det her er virkelig interessant; jeg har aldrig før været et sted, hvor jeg har talt om så vigtige og dybe ting med et menneske, jeg lige har mødt.« Samtalen, som vi netop havde været i, var ikke en almin-

delig udveksling af synspunkter. Det var en livsforvandlerende samtale, en samtale som for os begge åbnede dørene på vid gab ind i en anden virkelighed.

Katalysator for nærværende samtaler

STATION består af oplæg, der søger at give deltagerne sprog for, hvad tro er, og hvad det vil sige at tro på noget med efterfølgende samtaler i små grupper. Oplæggene og samtalerne er ikke en introduktion til kristendom, men et forsøg på at være katalysator for nærværende samtaler, der giver retning, mål og mening i livet. På den måde har STATION en meget bred appel og giver rum for, at mennesker, der ikke normalt kunne finde på at begynde deres spirituelle søgen i kirken, faktisk kommer i kontakt med kirken og

begynder at dele deres liv med mennesker, som søger Gud i den kristne tradition.

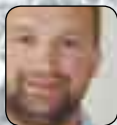
Samtaler, der kan forvandle liv

STATIONs tilgang til mission er en tro på, at Guds ånd virker i mennesker, som søger mening i livet. Derfor er vores opgave som kirke ikke at overbevise mennesker om Guds virkelighed, men blot at *engagere* mennesker i samtalen om vigtige emner som: Tro, værdier, håb og mening, idet vi håber og tror på, at Gud gennem samtalen må møde både vores medmennesker og os selv. Dermed kan samtalen blive en livsforvandlerende samtale. ■

Læs mere om STATION på www.station-kbh.dk

STATION er et afslappet samtalerum om tro – et forsøg på at være katalysator for nærværende samtaler, der giver retning, mål og mening i livet.

Kaldet til toppen af verden

– om at vandre i tro og lytte til Guds stemme

[≡] Morten Kofoed [□] Lone

Lone og familien
foran Himalayas
bjerge

Lone og familien bor tæt på Himalaya. Her arbejder hun og manden som missionærer blandt højkastehinduer. Ægteparrets kald er ud over det sædvanlige og til et område, hvor evangelisation er særdeles vanskeligt. Af hensyn til muligheden for at udføre deres missionsarbejde i området, omtaler vi dem i artiklen som »Lone og familien«. Familien tæller også tre børn.

Kaldet – Lever for at se Guds herlighed.

Familien føler sig kaldet til arbejde med de »virkeligt unåede«. Lones kald blev formet, da hun hørte om Dialogcentrets arbejde med »Vestens unge i Østen« og »Ungdom med Opgaves« arbejde i Indien. Efter research og bøn over emnet følte familien sig kaldet til Himalaya, hvor de nu har været i mere end 15 år.

Der er ingen tidsbegrænsning på kaldet, og om nødvendigt bliver de resten af livet. Det giver en fred og tryghed at hvile i

Guds plan, og som de siger, så har de hele livet til at fuldføre Guds kald!

Der er kristne kirker i området, men for at opfylde visionen om at nå K-folket, der er højkastehinduer, skal der andre og ultraditionelle evangelisationsmetoder i brug. Traditionel evangelisation duer ikke, da det at kalde sig kristen også medfører social og statusmæssig eksklusion. Det er ensbetydende med en social deroute fra top til bund. Lone tror i stedet på at ændre kastesystemet gennem ændringer af folks hjerter og på sigt

» Troen på at K-folket engang skal omvendes er lyslevende – også selvom familien er klar over, at de måske ikke selv er med ved høsten. «

blødgøre alles hjerter og dermed ændre hele samfundets mentalitet, så de kan acceptere de fremtidige efterfølgere af Jesus

Et billede på deres kald illustreres ved at sige: Forestil dig, at Jesus under bespisningsunderet kun havde givet dem på første række mad og ikke noget til dem på de bagerste. Og når de bagerste så bad om noget, at Jesus så sagde: Et øjeblik, jeg skal lige give dem her på første række en gang til.

Og når de igen spurgte efter brød, ville han igen sige, at han skulle give dem på første række en gang til ... Der er så mange unåede højkastehinduer – omkring en halv milliard – så selvom familien ved, at Gud kalder folk til forskellige opgaver, håber de også på, at nogle vil tage kaldet op til at nå de unåede – blandt andet i Indien.

Arbejdet

Familien arbejder på forskellige måder, hvor nøgleordet for alt, hvad de laver i virkeligheden er venskabsangelisation. Som udlændinge er det svært at trænge igennem til de lokale på det religiøse område, så der skal tænkes anderledes. Der arbejdes meget med at gøre forkynnelsen relevant i forhold til de mennesker,

de ønsker at nå. Lone arbejder således med kvinder i et projekt, der bl.a. laver postkort, smykker og andre brugsting, der kan afsættes i Indien og til netværket ude i verden. – Projektet giver mulighed for at praktisere kristne værdier i hverdagen. Flere af de deltagende kvinder har vendt sig til Jesus, men ofte er det svært pga. de kulturelle og sociale barrierer at give sig helt hen. Derudover bruger familien tid på et trekkingfirma, der har det formål at lave bønnevandring i Himalaya. – Gud gav os ikke trekkingfirmaet, for at vi skal tjene penge på det. Bare det kan løbe rundt, er det godt, fortæller de. Formålet er sammen med besøgende teams at tage på ugelange bønnevandring for at bede for befolkningen i området. – Vi ser det som pre-evangelisering af K-folket og håber således, at alt er lagt til rette den dag, vækkelsen for alvor kommer, fortæller familien.

At gøre evangelisationen relevant for folket, giver sig også udslag i, at når der holdes nadver, så sker det med ting, der er kendte for de lokale. Vin og brød er således skiftet ud med mælk og bananer og gudstjeneste benævnes »puja«, der nogenlunde svarer til »hellig stund«. Man benævner

sig også som efterfølger af Jesus og ikke kristen, da det giver de lokale forkerte forestillinger om, hvad de laver og tror på.

Udfordringerne

Familien oplever om ikke dagligt så ind i mellem, at den onde også prøver at gøre livet surt for dem og deres arbejde. Når den onde sætter ind med løgn, rygter, sygdom, splittelse i Kvindeprojektet og selvmordsforsøg, er det vigtigt at beholde det åndelige fokus og se tingene i en større sammenhæng. Vi ved, at det vi oplever, er den ondes frygt for, at vi skal få succes med at plante menigheder i området, fortæller Lone. Troen på at K-folket engang skal omvendes er lyslevende – også selvom familien er klar over, at de måske ikke selv er med ved høsten. Men sådan må det være, når man har et evighedsperspektiv på sit kald.

Du kan også hjælpe ...

I Silkeborg menighed, hvor en del af Lone's familie holder til, har man i flere år støttet familiens arbejde med både forbøn og støtte gennem projektet »Gør en missionær tryk«. Senest er Re:gen også kommet til, da man i Re:gen finder, at man i evangelisationen deler de samme dilemmaer og filosofier mv. Du kan også hjælpe ved at støtte projektet »Gør en missionær tryk«. ■

FUNDET!

☰ Hanne Kiel
📄 Lone Møller-Hansen

Det er med Gud som med mig og min kalender ...

Jeg hader, når det sker. Min kalender er blevet væk. Jeg har ledt huller i jorden for at finde den. Den har været væk i 14 dage – og al planlægning er strøget. Jeg er ikke der, hvor jeg skal være. Alt kører efter hukommelsen: Var det nu onsdag eller torsdag, jeg skulle til tandlægen – og på hvilket tidspunkt?

Det er rædselsfuldt, men det kan løses.

Mit værste mareridt

Mit værste mareridt er, at en af mine kære bliver borte. Da børnene var små, var det min gru. Det er derimod en alvorlig sag, hvis de bliver borte på stranden eller i skoven eller midt i storbyen – de bliver måske aldrig fundet igen. Det er det værste, jeg kan forestille mig kan ske for et menneske.

Det er forfærdeligt at lede efter et barn, der er blevet borte, men det er også slemt for barnet. Tænk at være seks år gammel og gå og gå i flere timer på stranden i juli måned uden at kunne finde tilbage. På

konstant udkik efter de forældre, der var der lige før, og nok stadig er der – hvis man ellers kunne finde tilbage til den rigtige bil ved den rigtige klit.

Hvad enten man nu har forvildet sig eller man leder efter en, der er blevet borte, så er glæden og lettelsen fantastisk, når man finder hinanden igen og konstaterer, at alt er vel.

At finde og at blive fundet

Det nye, evangeliet fortæller os, er, at Gud leder fortvivlet efter os, til han har fundet os. Og når det så lykkes, er glæden stor og der er grund til fest: »for jeg har fundet det, jeg havde mistet«.

Hvert eneste menneske har uendelig stor værdi for Gud. Vi er alle så betydningsfulde, at vi er værd at lede efter, og at genfinde et menneske er til stor glæde for Gud. ■

Fakta

»... for jeg har fundet det (får), jeg havde mistet«: Citat fra Lukas-evangeliet, kap. 15, vers 6.

Hele kapitel 15 handler om Guds glæde over at finde det, der var blevet væk

» Glæden og lettelsen er fantastisk, når man finder hinanden igen og konstaterer, at alt er vel. «

DANMARK

PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
Baptistkirken
i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635